

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ,
ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ імені К.Д. УШИНСЬКОГО»

Хмельницька гумантарно-педагогічна академія (Україна)

Юго Западний університет «Неофіт Рілські» (Болгарія)

Велікотирновські Університет «Св.Св.Кіріл і Методій» (Болгарія)

Харбінський інженерний університет (Китай)

Міжнародний Незалежний Університет Молдови (ULIM) (Молдова)

УПРАВЛІННЯ ТА ІННОВАЦІЇ В ОСВІТІ: ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

**ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ
МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
21-22 листопада 2024 року**

УДК: 378.11+371.201+658.401.2
У677

ОРГКОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ

Сакалюк О. О. – завідувач кафедри освітнього менеджменту та публічного управління ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», кандидат педагогічних наук, доцент.

Ручкіна М. М. – доцент кафедри освітнього менеджменту та публічного управління ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», кандидат педагогічних наук, доцент.

Рецензенти:

Корнєшук В. В. – завідувач кафедри психології та соціальної роботи Національного університету «Одеська політехніка», д.пед.н., професор

Воронова С. В. – завідувач науково-методичної лабораторії управлінської діяльності та забезпечення якості освіти, старший викладач кафедри філософії освіти КЗВО «Одеської академії непевної освіти Одеської обласної ради» , к. пед. н.

Рекомендовано до друку Вченою радою ДЗ «ПНПУ імені К. Д. Ушинського», протокол №7, від 26 грудня 2024 року.

Відповідальність за зміст матеріалів несуть їх автори.

Управління та інновації в освіті: досвід, проблеми та перспективи:

У677 збірник матеріалів міжнар. наук.-практ. конф., м. Одеса 21-22 листопада 2024 року Одеса : ПНПУ імені К. Д. Ушинського , 2024. 134 с.

До збірника увійшли матеріали міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої управлінню закладами освіти, досвіду, проблемам та перспективам їх розвитку.

Науковці та здобувачі освіти висвітлюють питання щодо управління освітнім процесом в умовах розвитку інноваційного середовища та організаційно-психологічних аспектів менеджменту в освіті.

УДК: 378.11+371.201+658.401.2
© Університет Ушинського, 2024

Ван Хон, Китай

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВ ВЛАСНОСТІ НЕДЕРЖАВНИХ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В КНР

При вирішенні питань, пов'язаних із правами власності, недержавні університети повинні звертати увагу не тільки на відмінності в діяльності між собою та іншими галузями народного господарства та забезпечувати власний внесок у суспільний добробут, але також мають наголосити на виникненні ентузіазму у засновників університетів та інвестиційних суб'єктів. Проте в реальності на даному етапі розвитку недержавних університетів основні протиріччя виявляються в надто сильному втручанні та контролі держави за відсутності в законодавчій базі ефективного захисту інтересів і прав засновників та інвестиційних суб'єктів, що негативно впливає на здоровий та стабільний розвиток недержавних університетів. Тому, наразі найважливішим завданням законодавчого департаменту уряду нашої країни є обґрунтування, розвиток та вдосконалення відповідних законів та нормативних актів з урахуванням фактичної ситуації в недержавних університетах, надання ефективних рекомендацій з питань, пов'язаних із правами власності недержавних університетів, а також створення сприятливих умов для забезпечення їх прав власності. Водночас уряди різних регіонів також можуть повною мірою використати свої власні місцеві законодавчі повноваження, всебічно оцінити фактичний розвиток недержавної вищої освіти у своєму регіоні та вдосконалювати відповідні закони та постанови, дотримуючись державних законів та підзаконних актів [2].

1. Уточнення системи прав власності недержавних ЗВО.

При визначенні прав власності недержавних університетів необхідно дотримуватись принципів ефективності прав власності та ефекту обмежень. Через значні відмінності в існуючих типах та характері недержавних університетів у Китаї неможливо створити єдину типову модель для визначення прав власності недержавних університетів, тому має бути створено кілька варіативних моделей. Серед них мають бути, наприклад, такі: майно та засіб, вкладений організатором або суб'єктом інвестицій, належить організаторам; частина доданої вартості, що генерується державними інвестиціями, належить державі; пожертвувані активи належать недержавним навчальним закладам.

У період існування недержавний навчальний заклад із статусом юридичної особи має право користування та управління. Слід зазначити, що після того, як засновник передає власність юридичній особі, її право власності стає правом акціонера, а відповідний прибуток інвестора є дивідендами. Додана вартість первинних інвестицій інвесторів може бути розподілена з урахуванням пропорцій володіння акціями акціонерів. У міру розширення базисної величини розподілу прав акціонерів вони також можуть отримувати більші дивіденди,

але не мають остаточного права власності з доданою вартістю. Якщо в законі обумовлено, що право акціонера не може бути виключено, не може бути переведено та переведено в готівку, то це може ефективно забезпечити стабільне використання коштів на освіту і гарантувати законні права та інтереси інвесторів. Крім того, якщо недержавні університети не одержують прямих інвестицій від інвесторів, але використовують гнучку модель свого розвитку для будівництва, права власності повинні належати педагогічному колективу, і профспілка навчального закладу може встановити відповідні правила та системи для розробки конкретних планів розподілу [3, С. 25].

Ясність прав власності є основою реформування системи прав власності недержавних університетів. Тільки коли права власності чітко визначені та поділені, кожен суб'єкт власності може ефективно користуватися правами та брати на себе відповідальність.

По-перше, уряд має гарантувати, що у статусі юридичної особи університет має високий ступінь автономії в управлінні вишом, тобто має право на експлуатацію та управління. Необхідно відокремити права власності від прав управління, щоб уникнути надмірного контролю над вишами з боку інвесторів та забезпечити, щоб недержавний вищий навчальний заклад будувався та реформувався відповідно до законів розвитку освіти.

По-друге, у недержавних університетах повинна бути створена досконала система оцінки результату для ефективного оцінювання та подальшої оптимізації роботи та управління [1]. Таким чином, може бути досягнуто поділу праці та організовано нагляд за всіма аспектами реалізації прав власності недержавних університетів, а також може бути здійснено взаємне сприяння та взаємне обмеження механізмів функціонування прав власності недержавних університетів

2. Уточнення прав кожного суб'єкта прав власності у недержавних університетах. Аналіз фактичного розвитку недержавної освіти в нашій країні показує, що основними суб'єктами прав власності недержавних університетів є переважно навчальні заклади, організатори, викладачі та адміністратори. Ядром майнових прав недержавних університетів є право власності, тому потрібно чітко визначити права власності кожного суб'єкта. Власність недержавних ЗВО у статусі юридичної особи включає початкові інвестиції інвестора і частину доданої вартості, отриману вишами в процесі функціонування. Правомочності організатора включають: право брати участь у раді директорів ЗВО; право висловлювати свою думку та голосувати у раді директорів, право скликати раду директорів, право контролювати справи навчального закладу тощо; і право отримання розумного прибутку від залишкового доходу. Крім того, засновники недержавних ЗВО здебільшого мають управлінські повноваження, передбачені Законом про стимулювання недержавної освіти. Викладачі та співробітники недержавних вишів мають право контролювати навчальні справи та право на винагороду у зв'язку з майном, передбачене відповідними законами [2].

3. Уточнення прав власності на власність, що залишилася після припинення діяльності недержавних вишів.

Найбільш важливими питаннями для організації та інвестування недержавних університетів є початкові інвестиції вкладників та додана вартість на власність освітніх установ, що також є проблемою розмежування прав власності. Деяка власність недержавних університетів є прямою інвестицією спонсорів та інвесторів, деяка – суспільним даром, а деяка – прямою чи непрямою інвестицією держави. Що стосується майна, наданого вишу безпосередньо інвестором, власник є організатором ЗВО, то пожертвуване майно може належати вишам протягом його існування та функціонування, ЗВО ж повинні суворо дотримуватися закону, щоб керувати та використовувати право власності. Майно та його частина з доданою вартістю, сформоване з допомогою прямих чи непрямих інвестицій держави, повинні належати державі.

Коли недержавні університети припиняють свою діяльність, то при остаточному розподілі коштів, що залишилися, найважче визначити і розмежувати розміри початкового капіталовкладення інвесторів та активи з доданою вартістю. Щодо цієї частини власності, у законі необхідно закріпити, що недержавний навчальний заклад поверне початковий внесок інвестору та спонсору після того, як він припинить освітню діяльність та ліквідує власність, якщо залишаться будь-які кошти після його ліквідації. Такі заходи не лише спонукають суспільство інвестувати в недержавні університети, а й певною мірою захищають приватну власність інвесторів. [3, С. 174].

Література

1. Ван Чжень, Ван Хуа. Ретроспектива та перспективи розвитку недержавної вищої освіти у Китаї за останні 40 років реформ та відкритості. *Вивчення вищої освіти*. 2019. № 3. С. 103-109.

2. Лі Венчжан. Розвиток недержавної вищої освіти в Китаї за останні 40 років реформ та відкритості: досягнення, досвід та перспективи. *Дослідження вищої освіти провінції*. Хейлунцзян, 2018. №10. С. 42-47.

3. Чи Чжицянь. Передумови розвитку та мотивація приватних університетів у Китайській Республіці. *Вісник Хенанського педагогічного університету: філософія та соціальна наука*. 2021. № 4. С. 173-176

4. Національна програма реформування та розвитку освіти на середньо- та довгострокову перспективи (2020-2030 рр.): Наказ Державної Ради Китайської Народної Республіки від 5 травня 2020 року.

Гладка Валерія, Україна

ВОЛОНТЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДАМИ ОСВІТИ

У сучасному освітньому середовищі актуальною є тема волонтерства, поширення його в закладах освіти. Ідея співпраці освітніх установ з волонтерами стає об'єктом уваги вчених, педагогів, тому що може впливати на соціалізацію студентів й покращувати якість освітнього процесу.

КЕРІВНИКА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ЗМІН	
Долженков О. БЕЗПЕКОВІ МЕХАНІЗМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОСВІТИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ	45
Лу Зежуй ДІЯЛЬНІСТЬ СТУДЕНТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ	47
Маряніна Е. ОЦІНКА СТАНУ ОСВІТИ В ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	50
Оксенюк К. ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДАМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ	51
Пей Шань ОСВІТНЯ НЕРІВНІСТЬ В ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ КИТАЙСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ	53
Ручкіна М., Ма Сіньюань ЕКСПЕРТИЗА В ОСВІТІ: ВИДИ ТА ФУНКЦІЇ	56
Секція 3	
Ван Хон НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВ ВЛАСНОСТІ НЕДЕРЖАВНИХ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В КНР	60
Гладка В. ВОЛОНТЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДАМИ ОСВІТИ	62
Дубель В. ОРГАНІЗАЦІЯ КОНТРОЛЮ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ	66
Секція 4	
Вербицька В. МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ЕКОНОМІСТІВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	69
Головатюк І. АРТ-ТЕРАПЕВТИЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ У ЗВО	71
Дяченко І. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ 061 ЖУРНАЛІСТИКА	73
Дяченко М. РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СУЧАСНОГО	76